

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudkyň JUDr. Zuzany Bystřické a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce **P. R.**, zastoupeného zákonnou zástupkyní B. Z., zast. Zuzanou Candigliotou, bytem v Břeclavi, Žerotínova 15, adresa pro doručování Liga lidských práv, se sídlem Burešova 6, Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, Odbor školství, mládeže a sportu, se sídlem v Jihlavě, Žižkova 57, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, Odboru školství, mládeže a sportu, ze dne 20.5.2010, č.j. KUJI 38442/2010, sp. zn. OSMS 283/2010 Odv., **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 20.5.2010, č.j. KUJI 38442/2010, sp. zn. OSMS 283/2010 Odv., zamítl odvolání nezletilého žalobce proti rozhodnutí ředitelky Mateřské školy Náměšť nad Oslavou, Třebíčská, příspěvkové organizace, č.j. ŘMŠ/92/2010 ze dne 22.4.2010 a proti rozhodnutí ředitelky Mateřské školy Náměšť nad Oslavou, Husova, příspěvkové organizace, č.j. 155/2010 ze dne 30.4.2010, na základě kterých nezletilý žalobce nebyl přijat k předškolnímu vzdělávání od školního roku 2010/2011, a to s ohledem na ustanovení § 50 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví. Zákon č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělávání (dále jen „školský zákon“), v § 34 odst. 5 stanoví, že pro přijímání dětí k předškolnímu vzdělání je třeba dodržet podmínky

stanovené zvláštním právním předpisem. Tímto předpisem je právě zákon o ochraně veřejného zdraví č. 258/2000 Sb. Podle § 50 tohoto zákona dítě může být do předškolního zařízení přijato pouze pokud a) se podrobilo vzhledem ke svému věku všem stanoveným pravidelným očkováním, b) má doklad, že je proti nákaze imunní, c) má doklad o trvalé kontraindikaci. Nezletilý žalobce má na žádost rodičů stanoven individuální očkovací plán (kalendář), který, ani jako řešení tzv. dočasné kontraindikace, není zařazen ve výčtu § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví. Zákonná zástupkyně jako odvolatelka ani v jednom případě nedoložila, že nezletilý účastník splňuje stanovené podmínky pro přijetí k předškolnímu vzdělávání. Námitky obsažené v odvolání jsou v podstatě pouze polemikou s celkovou úpravou povinného očkování jako opatření předcházení vzniku a šíření infekčních onemocnění. Obě napadená rozhodnutí zcela odpovídají znění §50 zákona o ochraně veřejného zdraví. Není oprávněná námitka, že napadená rozhodnutí zasahují do práv rodičů na umístění dítěte do mateřské školy. Obec je povinna zajistit předškolní vzdělávání v posledním roce před zahájením povinné školní docházky pro děti s místem trvalého pobytu na jejím území. Na přijetí mladšího dítěte není žádné ničím nepodmíněné právo. Předškolní vzdělávání je veřejná služba financovaná státem a zřizovatelem MŠ, podmínky jsou stanoveny příslušnými právními předpisy mezi které patří i zákon o ochraně veřejného zdraví. Pokud je odvolatelka přesvědčena, že aplikace § 50 tohoto zákona vede k závažnému a nepřiměřenému zásahu do práva dítěte a rodiny, může se domáhat zjednáání nápravy jinou právní cestou. Dle názoru žalovaného, ředitelky dotyčných škol neporušily ani základní zásady činnosti správního orgánu stanovené správním řádem. Ze spisu vyplývá, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ředitelky ověřily, že účastník řízení nesplňuje podmínku stanovenou § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví. Další námitky jsou v tomto ohledu irelevantní.

Proti uvedenému rozhodnutí podal nezletilý žalobce prostřednictvím své zákonné zástupkyně B. Z., zast. na základě plné moci zmocněnkyní Zuzanou Candigliota, zaměstnankyní Ligy lidských práv, žalobu. Ředitelkám mateřských škol vytkl, že při rozhodování o žádosti o přijetí k předškolnímu vzdělání vycházely z evidenčního listu vyplněného dětskou lékařskou žalobce, která nezakroužkovala a nepodepsala ANO v kolonce dítě je řádně očkováno. Vydala lékařskou zprávu, podle které je dítě očkováno podle individuálního očkovacího plánu v očkovacím centru, a toto očkování bylo zahájeno. Žalobce se proti těmto rozhodnutím mateřských škol odvolal, namítal, že striktní výklad v tom smyslu, že dítě musí mít při přijetí do školy již všechna očkování dokončena, je diskriminační a zasahuje do práva dítěte na vzdělání a čerpání sociálních služeb a nezohledňuje ani zájem na ochraně zdraví dítěte podle jeho individuálních potřeb. Upozornil, že není jisté, zda je v daném případě jeho nepřijetím chráněn nějaký veřejný zájem, kterým by měla být ochrana veřejného zdraví. V případě, že ostatní děti očkovány byly, neexistuje žádný legitimní důvod, pro který bránit nezl. žalobci v přístupu k předškolnímu vzdělávání. Postup při přijímacím řízení znamená závažný zásah do práv dítěte a jeho rodiny. Dále žalobce namítal rozpor se zákonem č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a právních prostředcích ochrany před diskriminací (dále jen „antidiskriminační zákon“), ale i se zásadami činnosti správního orgánu podle správního řádu. Rozhodnutí žalovaného považuje za nezákonné, neboť v rozporu s § 2 správního řádu neaplikoval platný právní předpis, a to antidiskriminační zákon, který se věcně na daný případ vztahuje, neboť stanoví zákaz diskriminace ve věci přístupu ke vzdělání a jeho poskytování. Přesto, že se žalobce přímo tohoto předpisu dovolával, nebyl aplikován. Dle žalobce má zákon o ochraně veřejného zdraví stejnou právní sílu jako antidiskriminační zákon a není mu nijak nadřazen. Oba je třeba vykládat ve vzájemném souladu a ústavně konformně. Použití antidiskriminačního zákona je naprosto klíčové, neboť v něm obsažený princip proporcionality umožňuje vykládat ustanovení § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví tak,

aby byla korigována jeho zjevně samoučelná aplikace. Přísné opatření vedoucí k zamezení předškolnímu vzdělávání nemá žádné rozumné a legitimní opodstatnění. V případě ustanovení § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví se jedná o tzv. zakrytou mezeru v zákoně, tedy zákon reguluje více, než by měl, aniž upravuje možnost výjimky. Podle § 7 odst. 1 antidiskriminačního zákona není rozdílné zacházení diskriminací, pokud je objektivně odůvodněno legitimním cílem a prostředky k jeho dosažení jsou přiměřené a nezbytné. Tímto cílem dle § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví má být ochrana veřejného zdraví, konkrétně dětí umístěných v předškolním zařízení. Vyloučit dítě z možnosti navštěvovat předškolní zařízení je tedy možné pouze pokud by ochranu zdraví ostatních dětí nebylo možno zajistit jinak. Tato podmínka však nebyla vůbec zkoumaná. V případě, že všechny nebo téměř všechny děti v obdobných zařízeních očkovány jsou, není zřejmé, koho má opatření chránit. V případě striktního trvání na očkování by bylo na místě zkoumat, zda všechny děti, učitelky a další pracovníce přicházející do kontaktu s dětmi jsou očkovány a mají i nadále imunitu proti všem očkováným nemocem. Pokud se nevyžaduje prokázaná imunita u všech, těžko by bylo obhajitelné jako nezbytné požadované kompletní očkování žalobce. Navíc každé z onemocnění proti kterému se v ČR povinně očkuje je specifické, míra ohrožení dětského kolektivu je odlišná, u některých není ohrožení žádné nebo mizivé. Správní orgány ale posoudily povinná očkování jako celek, aniž se tímto zabývaly. Nezletilý žalobce měl aplikována očkování proti nejzávažnějším onemocněním – dvě dávky proti záškrtu, tetanu, černému kašli a hemofilům, chybělo mu pouze očkování proti tuberkulóze, a to tzv. dětským nemocem – spalničkám, zarděnkám a příušnicím, žloutence typu B a obrně. Dále žalobce v žalobě konkretizoval, jakým způsobem se přistupuje k očkování proti těmto chorobám ve státech západní Evropy a jaká jsou rizika onemocnění těmito chorobami. Následně zdůraznil, že pro očkování proti dětským nemocem není ve vyhlášce o očkování stanovena žádná lhůta, proto nelze splnění očkování k předškolnímu vzdělání z právního hlediska vyžadovat. Dle zástupkyně nezletilého žalobce dle § 50 zákona o ochraně zdraví je nutno na stanovené pravidelné očkování pohlížet pouze na takové, pro které je stanovena lhůta. Správní orgán měl k tomuto sám přihlédnout. Dále nezletilý žalobce vyslovil nesouhlas s výkladem § 34 odst. 5 školského zákona. Podle tohoto ustanovení je povinností ředitele mateřské školy zkontrolovat splnění očkování při přijímání dětí k předškolnímu vzdělávání. Je diskutabilní, zda takový výklad, že rodiče očkování nemohou prokázat až při samotném nástupu do školy, je v souladu s nezbytností uvedenou v antidiskriminačním zákoně. Neexistuje zde žádný legitimní cíl, aby očkování muselo být prokázáno již při samotném přijetí, neboť do nástupu do školy nemá kontakt s ostatními dětmi a může být doočkováno. Konkrétně žalobce se k zápisu dostavil na jaře 2010, rodiče ho chtěli dát do školky až po dovršení věku 3 let, takže by nastoupil až na jaře 2011, do té doby mohl být doočkován. Správní orgány zbavily dítě možnosti navštěvovat mateřskou školu i přesto, že nemohly vědět, zda dítě bude mít splněna očkování v době zahájení docházky. Takový postup není nezbytný a přiměřený.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Poukázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že žalobce nemá žádné veřejné subjektivní právo být přijat ke vzdělávání v mateřské škole. Rozhodnutí o přijetí nebo nepřijetí je vždy výsledkem individuální aplikace práva, nadto – v daných podmínkách převahu poptávky po této veřejné službě nad její nabídkou – mající charakter výběru podle předem stanovených kritérií přijímacího řízení. Při přijímacích řízeních byla dodržována veškerá dotčená ustanovení souvisejících právních předpisů. Rozhodující skutečností pro nepřijetí žalobce bylo to, že platná právní úprava zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, v § 50 umožňuje přijmout ředitelce mateřské školy jen dítě, které se podrobilo stanoveným pravidelným očkováním nebo které má doklad, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci. Tento zákon ředitelkám školy

nedává žádný prostor pro úvahu – ani pro zpřísnění, ani pro zmírnění stanovených požadavků. Dle žalovaného by požadavky žalobce mohly být podkladem spíše úvah de lege ferenda, nikoliv pro rozhodování v rámci přijímacího řízení. Žalovaný nesdílí názor žalobce o tom, že byl při přijímání k předškolnímu vzdělávání v mateřské škole zkrácen na svém právu na rovné zacházení a ochranu před diskriminací podle diskriminačního zákona. Žalovaný zdůraznil, že splnění požadavků dle § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví je ze zákona kritériem přijímání ke vzdělávání v mateřské škole, k nimž často přistupují další kritéria z rozhodnutí ředitelky školy. Antidiskriminačním zákonem žalobce argumentuje velmi extenzivně. Dále žalovaný konstatoval, že splnění podmínek pro přijetí dítěte do mateřské školy se zkoumá podle § 34 školského zákona vždy při rozhodování o žádosti o přijetí, tzn. v rámci přijímacího řízení. Dále konstatoval, že žalovaný ani ředitelka školy nevyžaduje po rodičích plnění povinností podle zákona o ochraně veřejného zdraví a jeho prováděcích předpisů, avšak pokud rodiče chtějí čerpat veřejnou službu, pro kterou stát určuje zákonné podmínky, nemohou se dovolávat přednosti před rodiči, kteří tyto zákonné podmínky splnily. Žalovaný rovněž uvedl, že žalobce žádal o přijetí ke vzdělávání od školního roku 2010/2011, tj. od 1. září 2010 a pokud bude doočkován, může se ucházet o přijetí jako každé jiné dítě i v průběhu školního roku.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 21.7.2010, sp. zn. 3Ads 42/2010, který dle jeho názoru podstatným způsobem mění výklad právních předpisů upravujících pravidelné očkování dětí. Předmětem soudního přezkumu bylo v tomto případě rozhodnutí o přestupku, kterým byla uložena sankce formou pokuty rodičům, kteří neočkovali své děti v souladu s očkovacím kalendářem stanoveným vyhláškou o očkování proti infekčním nemocem. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že vyhláška o očkování proti infekčním nemocem „zasahuje do věcí vyhrazených zákonu“ a je v rozporu s čl. 4 Listiny základních práv a svobod, a tudíž neaplikovatelná. Porušení povinnosti podrobit se pravidelnému očkování nelze dle tohoto rozhodnutí podle platného práva sankcionovat. V případě žalobce jde rovněž o uložení sankce za nerespektování této neaplikovatelné vyhlášky, přestože jde o sankci nepřímou, spočívající v bránění dítěti v přístupu k předškolnímu vzdělávání. Očkování dítěte jako podmínku pro přijetí dítěte do předškolního zařízení by bylo možno stanovit pouze pokud by se jednalo o očkování stanovené zákonem. Případná zákonná úprava by jistě lépe zaručila, že vyžadována budou skutečně nezbytná očkování k ochraně veřejného zdraví. NSS v uvedeném rozsudku potvrdil, že vyhláška o očkování proti infekčním nemocem neuvádí, do kdy je nutno provést očkování proti spalničkám, zarděnkám a příušnicím, proto je vyloučen vznik odpovědnosti za porušení vyhlášky. Dle platné vyhlášky jsou tedy rodiče oprávněni proti těmto nemocem očkovat své děti kdykoliv. Z uvedeného je zřejmé, že podmínkou k přístupu k předškolnímu vzdělávání nemůže být v právním státě dodržení nepřiměřeně rozsáhlého schématu očkování, které protiústavně a svévolně nařizuje Ministerstvo zdravotnictví pouhou vyhláškou, která podle uvedeného judikátu překračuje meze zákonného zmocnění. Žalobce souhlasí s tím, že nemá veřejné subjektivní právo být přijat k vzdělávání v mateřské škole, má však právo na rovné zacházení, které je dokonce ústavně zaručeným právem. Rozhodování o přijetí či nepřijetí nemůže být tedy svévolné a diskriminační. Žalobce zdůraznil, že zákon o ochraně veřejného zdraví není jediným předpisem, který je na situaci aplikovatelný, vzat v úvahu musí být i antidiskriminační zákon. Svobodné rozhodování rodičů v otázce očkování dětí dle jejich nejlepšího přesvědčení je běžnou součástí rodičovských práv v řadě vyspělých států. V těchto státech není očkováním nijak podmíněn přístup dětí do mateřských škol.

Současně s podáním repliky žalobce navrhl, aby ve věci bylo vydáno předběžné opatření, kterým by Mateřské škole Náměšť nad Oslavou, Třebíčská, nebo Mateřské škole

Náměšť nad Oslavou, Husova, dle výběru zákonných zástupců žalobce P. R., byla uložena povinnost přijmout žalobce k předškolnímu vzdělávání od doby, kdy dosáhne věku 3 let.

Usnesením ze dne 6.1.2011, č.j. 29 A 69/2010-29, soud návrh na vydání uvedeného opatření zamítl s tím, že nemůže přisvědčit argumentaci, že pokud žalobce nebude umístěn do mateřské školy, dojde k sociálnímu vyloučení žalobce i jeho matky. Nepřisvědčil rovněž argumentaci žalobce týkající se snížení příjmu rodiny a jejich životní úrovně v důsledku jeho nepřijetí do mateřské školy s tím, že by to odůvodňovalo vznik vážné újmy. Za důvodnou nepokládá rovněž argumentaci, že nepřijetím žalobce bude zabráněno matce ukončit doktorandský studijní program a následně znemožněno získat práci na dobu neurčitou v Ústavu biologie obratlovců v Akademii věd ČR.

Předtím, než se Krajský soud v Brně začal zabývat důvodností žaloby, zkoumal, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl přitom k názoru, že žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 68 a § 70 s.ř.s.).

V souladu s § 75 odst. 1 a odst. 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání za splnění podmínek ve smyslu ust. § 51 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti, podstatné pro rozhodnutí:

Paní B. Z. jako zákonná zástupkyně nezletilého P. R., nar. X, podala dne 2.4.2010 žádost o přijetí nezletilého do Mateřské školy Náměšť nad Oslavou, Husova, od školního roku 2010/2011. Ve vyjádření lékaře o zdravotním stavu dítěte, které je součástí této žádosti je uvedeno, že nezletilý není řádně očkovan. Ředitelka mateřské školy vydala dne 30.4.2010 rozhodnutí č.j. 155/2010, o tom, že nezletilého žalobce nepřijímá k předškolnímu vzdělávání v uvedené mateřské škole, neboť nebyly splněny potřebné předpoklady pro kladné vyřízení žádosti. Konkrétním důvodem je nesplnění podmínky stanovené v § 50 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví (řádné a pravidelné očkování dítěte). Proti tomuto rozhodnutí podala zákonná zástupkyně žalobce včas odvolání.

Dne 23.3.2010 podala paní B. Z. jako zákonná zástupkyně nezletilého P. R., nar. X, ústně do protokolu žádost o přijetí nezletilého do Mateřské školy Náměšť nad Oslavou, Třebíčská. Žádost byla podána od následujícího školního roku. K žádosti byla přiložena lékařská zpráva MUDr. V. H., praktické lékařky, ze dne 26.3.2010, ze které vyplývá, že nezletilý žalobce není řádně očkovan, má individuální očkovací plán, přičemž očkování bylo zahájeno 23.2.2010. Rozhodnutím ze dne 22.4.2010, č.j. ŘMŠ/92/2010, ředitelka uvedené mateřské školy rozhodla, že nezletilý P. R. se od následujícího školního roku 2010 až 2011 nepřijímá k předškolnímu vzdělávání, neboť nebyly splněny podmínky uvedené v § 50 zákona č. 258/2000 Sb.

Proti oběma rozhodnutím o nepřijetí nezletilého žalobce k předškolnímu vzdělávání podala jeho zákonná zástupkyně včas odvolání. Konstatovala, že lékařka dítěte vydala

písemné potvrzení, že dítě je očkováno podle individuálního kalendáře a jeho očkování bylo zahájeno, ale dosud neproběhla všechna povinná očkování. Je tedy pravdou, že dítě nebylo zcela očkováno, nicméně očkování již zahájeno bylo a je tedy již částečně dána jeho imunita proti nemocem. Konstatovala, že striktní výklad zákona a jeho ustanovení v tom smyslu, že dítě musí mít všechna stanovená očkování již dokončena, je diskriminační, zasahuje do práva dítěte na vzdělání a čerpání sociálních služeb a nezohledňuje jeho zájem na ochraně zdraví podle jeho individuálních potřeb. Tento výklad zasahuje také do práv rodičů, kteří jsou vyloučeni z možnosti umístit své děti do mateřské školy kvůli návratu do práce. Konstatovala, že pokud má být cílem ochrana ostatních dětí, bylo by třeba zkoumat jaká je proočkovanost přijatých dětí. Pokud je vysoká či dokonce stoprocentní, je otázkou, jaký smysl má bránit docházce jednomu neúplně očkovanému dítěti. Za situace, že očkování již zahájeno bylo a ostatní děti již očkované jsou, neexistuje legitimní důvod k tak závažnému zásahu do práv dítěte a jeho rodiny, aby dítěti vůbec nebyla docházka umožněna. Vzhledem k uvedenému zákonná zástupkyně navrhla zrušení napadených rozhodnutí a vrácení k novému projednání.

Usnesením č.j. KUJI 39997/2009, sp. zn. OSMS 283/2010 Odv, ze dne 20.5.2010, žalovaný obě výše uvedená odvolání spojil ke společnému řízení. Následně rozhodl rozhodnutím, které je předmětem přezkumu v tomto řízení a jehož obsah je shrnut v úvodu odůvodnění rozsudku.

Nezletilý žalobce vytýkal žalovanému, že došlo k porušení § 2 správního řádu, neboť neaplikoval platný právní předpis, a to antidiskriminační zákon, ač byl uveden v odvolání. V obou odvoláních žalobce mimo jiné namítal, že striktní výklad zákona a jeho ustanovení v tom smyslu, že dítě musí mít všechna stanovená očkování již dokončena, je diskriminační, dále namítal, že tento postup, je v rozporu s antidiskriminačním zákonem. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rozebral dostatečným způsobem, proč dle jeho názoru postup v přijímacích řízeních diskriminační nebyl. Soud je toho názoru, že nebylo nutno, aby výslovně citoval ustanovení antidiskriminačního zákona, pro jehož aplikaci dle názoru soudu ani nebyl důvod, neboť nenastaly předpoklady v něm uvedené.

Přístup ke vzdělání a jeho poskytování je bezesporu dle ust. § 1 odst. 1 písm. i) antidiskriminačního zákona oblastí, která do působnosti tohoto zákona spadá. Ustanovení § 2 stanoví důvody, pro které se pro účely tohoto zákona právem na rovné zacházení rozumí právo nebýt diskriminován. Odst. 3 tohoto zákona obsahuje taxativní výčet zakázaných diskriminačních důvodů. Hovoří o tzv. diskriminaci přímé. Ve věcech, na které se vztahuje vymezení § 1 odst. 1, tedy i v otázkách přístupu ke vzdělání a jeho poskytování, se diskriminací rozumí nerovné zacházení z důvodu rasy, etnického původu, národnosti, pohlaví, sexuální orientace, věku, zdravotního postižení, náboženského vyznání, víry či světového názoru. §3 uvedeného zákona pak vymezuje diskriminaci nepřímou, co do důvodů však rovněž odkazuje na ustanovení §2 odst. 3. Soud zdůrazňuje, že v případě vymezení diskriminačních důvodů v §2 odst. 3 se jedná o výčet taxativní, který nelze rozšiřovat. Pod žádnou z charakteristik zde uvedených nelze podřadit skutečnost, že žalobce neabsolvoval „povinné očkování“, přičemž podstupuje očkování „individuální“. Dále soud uvádí, že antidiskriminační zákon vychází z toho, že s osobami lze odlišně zacházet na základě jejich individuálních charakteristik a vlastností, nikoliv na základě charakteristik obecných, které bývají často spojeny se stereotypy a předsudky. Soud je toho názoru, že skutečnost, že se žalobce podrobuje individuálnímu očkování, nelze podřadit po obecnou charakteristiku.

Soud poukazuje na platnou právní úpravu v předmětné věci. Dle § 34 odst. 5 školského zákona při přijímání dětí k předškolnímu vzdělávání je třeba dodržet podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Tímto předpisem je zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví. Podle § 50 uvedeného zákona pak „jesle nebo předškolní zařízení mohou přijmout pouze dítě, které se podrobilo stanoveným pravidelným očkováním, má doklad, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci. Z § 46 odst. 1 tohoto zákona vyplývá, že fyzická osoba mající na území České republiky trvalý pobyt, je povinna podrobit se v prováděcím právním předpisu v upravených případech a termínech stanovenému druhu pravidelného očkování.

V případě absence těchto podmínek ředitel zařízení nemá možnost vydat kladné rozhodnutí o přijetí dítěte. Pokud by tak totiž učinil, porušoval by podmínku stanovenou zákonem. Zákonná úprava mu neumožňuje jakýmkoliv způsobem ustanovení §50 zákona o veřejném zdraví nerespektovat. Rovněž není možno, aby toto ustanovení bylo nějakým způsobem modifikováno nebo vykládáno, neboť povinnosti stanovené jeslím a předškolním zařízeními jsou přesně vymezené.

Žalobce poukazoval na rozsudek NSS ze dne 21.7.2010, sp. zn. 3 Ads 42/2010, který dle jeho názoru podstatným způsobem mění výklad právních předpisů upravujících pravidelné očkování dětí. Předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí o přestupku, kterým byla uložena sankce formou pokuty rodičům, kteří neočkávaly své děti v souladu s očkovacím kalendářem stanoveným vyhláškou o očkování proti infekčním nemocem. Soud konstatuje, že uvedený rozsudek nemá žádný dopad na projednávanou věc. Nepřijetí nezletilého žalobce do mateřské školy s ohledem na absenci podmínky stanovené zákonem nelze v žádném případě považovat za sankci, a to ani za nepřímou, jak žalobce prostřednictvím zástupkyně tvrdí. Naopak osoba, v přijímacím řízení rozhodující, by se nebezpečí sankce vystavovala, pokud by nerespektovala zákonem stanovenou podmínku pro přijetí k předškolnímu vzdělávání.

Na podporu svého stanoviska soud cituje z „Doporučení veřejného ochránce práv k naplňování práva na rovné zacházení v přístupu k předškolnímu vzdělávání“ z 8. 12. 2010 sp. zn. 166/2010/DIS/JŠK. (Jedná se o část odstavce označeného III.2)

„Ustanovení § 34 odst. 5 školského zákona stanovuje, že při přijímání dítěte k předškolnímu vzdělávání je třeba dodržet podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Tímto předpisem je zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Povinnost podrobit se pravidelnému očkování je stanovena v ust. § 46 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví. Ve smyslu ust. § 50 zákona o ochraně veřejného zdraví tak může předškolní zařízení přijmout pouze dítě, které se podrobilo stanoveným pravidelným očkováním (případně má doklad, že je proti nákaze imunní nebo se nemůže očkování podrobit pro trvalou kontraindikaci). Pokud není dítě očkováno, vyplývá přímo ze zákona, že nemůže být přijato do mateřské školy. Na uvedeném závěru nic nemění ani nedávno vydané rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, dle kterého nelze sankcionovat porušení povinnosti podrobit se pravidelnému očkování prostředky správního trestání. Nepřijetí dítěte, které není očkováno, do mateřské školy totiž nelze považovat za sankci trestního práva správního, ale za povinnost vyplývající ze zákona.“

K dalším skutečnostem, uvedeným v žalobě soud nepokládá za nezbytné se vyjadřovat. Dle jeho názoru se jedná o polemiku nad vhodností současné právní úpravy

v oblasti povinného očkování dětí a její návaznosti na zákonem stanovené podmínky k přijetí k předškolnímu vzdělávání. O uvedených otázkách soudu nepřísluší v tomto řízení rozhodovat.

S ohledem na výše uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci žalobce úspěšný ve věci nebyl a právo na náhradu nákladů řízení by proto bylo možno přiznat žalovanému. Jelikož však nebylo zjištěno, že by žalovanému v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ust. § 102 a násl. s.ř.s.) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 20.10.2011

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu